

Det er de diskussioner, jeg mest savner i en redegørelse, der som sagt ellers indeholder mange smukke, men knap så forpligtende ting. I skihop plejer man at give en karakter for springets længde og en for det kunstneriske indtryk. Boligministerens redegørelse fortjener en høj karakter for det kunstneriske indtryk.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg deler da helt hr. Villy Sønvdals bekymringer for, at vi mangler boliger eller kommer til at mangle boliger. Vi har stede hævdet i Socialdemokratiet, at der ikke er udsigt til nogen mætning af boligmarkedet. Den diskussion, der er pågået i de senere år, er tonet ned nu, for nu kan alle vist se, at vi har brug for flere boliger og også støttede boliger.

Vi er ligesom SF bekymret for, at det vil komme til at gå ud over de svageste, men når det er sagt, vil jeg da gerne spørge hr. Villy Sønvdal, om ikke løsningen på det netop er, at man skal se på, hvordan vi kan bygge bedre og billigere i stedet for blot at bebrejde regeringen, at den af økonomiske grunde og for at undgå flaskehalse har grebet ind i byggeaktiviteten. Det mener jeg var helt nødvendigt, men jeg så da heller – og det er det, jeg synes redegørelsen lægger op til – at vi går den mere konstruktive vej.

Er SF ikke enig i, at det da er bedre at se på, om vi kunne udnytte byggebranchens kapacitet bedre, om vi kan få en bedre byggerytme over året og ad den vej uden at belaste økonomien, og uden at boligerne bliver for dyre for befolkningen, kunne få noget mere byggeri og nogle flere boliger, som vi er enige i vi har brug for?

(Kort bemærkning).

Villy Sønvdal (SF):

Jeg er glad for hr. Baadsgaards indledende bemærkninger om, at Socialdemokratiet støtter den grundlæggende opfattelse, at vi har mangel på boliger, og at virkningen af mangelen på boliger er, at de svageste på boligmarkedet er dem, der ryger ud, for så kan vi godt nærme os den næste debat, der hedder: Hvad gør vi så ved det?

Hvis man ser på, hvad regeringen indtil nu har gjort ved det, viser kurven på side 9, at omfanget af støttet byggeri, som især er byggeri til de grupper, hr. Baadsgaard også talte varmt for, er det laveste, det nogen sinde har været i den periode, kurven dækker. Det er i hvert til-

fælde en udvikling, som vi først må vende, sådan at vi sikrer ikke et fald, men en tilgang af lejeboliger; det er punkt 1.

Punkt 2: Det er klart, at vi meget gerne vil gå ind i den diskussion, der hedder: Hvordan laver vi så en fornuftig fordeling af det, der sikrer, at ikke ønskede flaskehalsproblemer opstår? Det mener jeg at vi alle sammen har en fælles interesse i. Men det forudsætter, at man er i stand til at vende den kurve, der peger nedad, til en kurve, der sikrer, at der bliver flere boliger.

Når vi taler om støttet byggeri, taler vi jo vel at mærke om boliger til de meget udsatte grupper. Vi taler om boliger til unge de steder, hvor der mangler ungdomsboliger, vi taler om ældreboliger – jeg ved godt, at regeringens indgreb ikke omfatter ældreboliger, og det var et pænt træk – men vi taler også om almindelige familieboliger.

Hvis jeg kan få det tilsagn fra hr. Baadsgaard, at man vil være med til at sikre en samlet stigning i det støttede byggeri, går vi gerne ind og ser på forskellige fordelingsmekanismer.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil sådan set godt som andre starte med at lykønske boligministeren med redegørelsen, og jeg synes egentlig også godt, boligministeren kan være den bekendt. I modsætning til hr. Villy Sønvdal synes jeg ikke, det er indpakningen, der bærer den redegørelse. Jeg synes godt, at boligministeren kan være indholdet bekendt. Der er ikke noget snyderi i det, det er ikke nogen blød pakke, det er faktisk sådan en pakke, man godt kan finde under juletræet.

Hvis man har fulgt lidt med i den boligpolitiske diskussion også her i Folketinget – og lidt mere end blot de sidste 3-4 år – og kan huske tilbage til 1980'erne, hvor der sad boligministre fra Venstre og De Konservative, vil man se en verden til forskel i denne redegørelse. Jeg kan ikke forlange, at de to ordførere fra Venstre og De Konservative kan huske så langt, og det kunne man i hvert fald høre på deres ordførertaler at de ikke kunne, men der er en himmelvid forskel.

Dengang havde man stadig væk en fornemmelse af, at boligbyggeriet og boligsektoren – byggesektoren som helhed – først og fremmest var en hjemmemarkedssektor. Det er unægtelig noget, der er gennemhullet af udviklingen. Vi kan alle sammen se i dag, at det er passé. Med en eksport på op mod 35 mia. kr. i 1996 ser